

слите ли че Жозе ще доде да ны намѣри какъто са обѣща... Да ли туй не служи повече за предлогъ да са божа...

— Кой знае? отговори инокътъ, връщаніето на Жуана видѣ ми са странно, и то безъ сумненіе крие нѣкоя тайна; но пакъ немогъ да повѣрвамъ...

— О! не, не, извика престодушната Долора. Жозе има ангелско сърце; той е мъченикъ като насъ. Кой знае какво бѣдствіе са е случило съ тѣзи млада глава... Имаше нѣщо гибелно въ него...

— Никога нѣмахъ пълно довѣріе на него, рече Естеванъ.

— Инквизиціята крие толкози чудны тайны! заблѣжи Жуанъ д'Авила.

— Но найподиръ, отче, приложи Естеванъ, нашето спасеніе изисква да заминемъ колкото е възможно по скоро. Трѣба ли, за да устоя на едно неизвѣстно обѣщаніе, да изложѣ въ опасностъ онѣзи, която ми е по драга и отъ живота?

— Да почакамы, още два дни само, Естеване мой; ако до тогасъ Жозе не доде... добръ!... тогасъ трѣгваме.

Въ тѣзи минута единъ отъ морцытъ на корабя, на който щѣхъ да отплаватъ, влѣзе и имъ еви, че тѣзи вечеръ корабтъ трѣгва.

— Какъ! толкось скоро! извика Долора живо.

— Вѣтрътъ е на пѣтя ни, госпоже, отговори морецътъ.

Вѣтрътъ е царьтъ, божеството на морцытъ. Долора си наведе главата нажалено и нищо не продума.

— Видите отче мой, рече Естеванъ, не е възможно да чакамы повече. Трѣба да заминемъ, днесъ даже.

— Истинно е, отговори апостолътъ покъртенъ отъ скърбта на Долора. Нуждата е неизбѣжна, трѣба да ѝ са покоришъ... Послѣ таквази е волята Божія може бы.

— И тѣй! рече Естеванъ на мореча като му показва два ковчежеца, земи и гы занеси на корабя. Довечера ще додемъ и нѣй.